

Планування стратегічного управління діяльністю організацій

Віктор Алькема

*д.е.н., професор, завідувач кафедри управлінських технологій,
ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК», м. Київ, Україна,
e-mail: Alkema@krok.edu.ua,
ORCID: 0000-0001-5997-7076*

Валерій Діденко

*аспірант кафедри управлінських технологій,
ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК», м. Київ, Україна,
e-mail: DidenkoVV@krok.edu.ua,
ORCID: 0000-0002-5755-2397*

Забезпечення роботи організацій потребує впровадження ефективних і сучасних управлінських дій, головними з яких є стратегічне управління, удосконалення процесів та механізмів кадрового забезпечення й впровадження нових механізмів і методів зростання якості виробництва продукції та надання послуг. Вітчизняні організації відчують гостру нестачу кваліфікованого кадрового управлінського ресурсу здатного здійснювати управління із застосуванням сучасних інструментів. При цьому завданням стратегічного управління приділяється особлива увага та значення, оскільки таке стратегічне планування забезпечує використання нових підходів до управління організаціями. Все це визначає актуальність та важливість дослідження концептуальних засад стратегічного управління організаціями в сучасних умовах невизначеності та динамізму середовища їх функціонування.

Концептуальні аспекти планування стратегічного управління діяльністю організацій підприємств детально досліджено та розглянуто у працях О. Пащенко (2011), О. Скібіцького (2006), З. Шершньова (2004) та інших науковців.

Об'єктом дослідження є процес планування стратегічного управління діяльністю організацій.

Предметом дослідження є планування стратегічного управління діяльністю організацій.

Метою дослідження є аналіз існуючих підходів до формування концептуальних аспектів планування стратегічного управління діяльністю організацій.

Методологічною основою дослідження стали методи аналізу та синтезу, спостереження, порівняння, системний підхід, процесний, комплексний, функціональний, логічно-діалектичний методологічні підходи.

Дослідження теоретико-методологічних засад та практичних аспектів планування стратегічного управління організаціями, в сучасних умовах активно досліджувалися у працях провідних зарубіжних та вітчизняних науковців. Теоретичне дослідження та практичне впровадження стратегічного управління було започатковано у 60-70-х рр. XX ст. За дослідженням О. Пащенко у сучасній літературі науковці відокремлюють дві основні концепції стратегії – філософську та організаційно-управлінську [1]. Філософська концепція наголошує на

загальному значенні стратегії для підприємства. Відповідно ця стратегія досліджується як певна філософія, якою має керуватися організація в здійсненні своєї діяльності та забезпечення стратегічного розвитку. Зміст стратегічного управління розвитком підприємства з цього боку полягає в створенні необхідних умов для кількісно-якісних перетворень та координації дій, спрямованих на попередження формування й усунення протиріч різного характеру та рівня, які виникають як у внутрішньому середовищі організацій, так і внаслідок його взаємодії з зовнішнім середовищем.

На думку О. Скібіцького стратегія є філософією яка спрямована на забезпечення відтворювальної цінності, що дає змогу досягти найкращих результатів активізацією діяльності всього персоналу [2]. За дослідженням З. Шершньова стратегія визначається як шаблон логічної, послідовної поведінки, яка складається на підприємстві свідомо чи стихійно, як найважливіший елемент самовизначення підприємства чи організації [3]. Таким чином, в організаціях формуються засади внутрішньої корпоративної культури спрямованої на реалізацію цілей стратегічного розвитку.

За організаційною, організаційно-управлінською концепцією стратегії розглядаються в аспектах розробки планування та організації дій заходів які спрямованих на забезпечення реалізації стратегії. За дослідженням Г. Мінцберга : стратегія – це напрямок, вектор або курс майбутніх дій; модель, тобто певна послідовність дій у часі [4]. За визначенням науковця стратегія є специфічним управлінським планом дій, спрямованих на досягнення встановлених цілей. Вона визначає, як організація функціонуватиме та розвиватиметься, а також яких підприємницьких, конкурентних і функціональних заходів і дій буде вжито для того, щоб організація досягла бажаного стану. Особливо значення та ролі в сучасних економічних умовах значних внутрішніх та зовнішніх змін, турбулентності мають адаптивні стратегії розвитку.

Так визначається, що стратегічне управління розвитком організації – це динамічний процес, що базується на використанні потенціалу підприємства, орієнтується на отримання довгострокових конкурентних переваг на ринку при своєчасному коригуванні цілей функціонування (відповідно до змін, що відбуваються у зовнішньому середовищі) шляхом інноваційної спрямованості, зростання обсягів господарювання, реструктуризації підприємств або антикризового управління їхнім розвитком тощо [5]. Таким чином, стратегічний розвиток підприємства, організації є явищем складним, масштабним, багатоаспектним.

У наукових джерелах, за дослідженням М. Бутка сутність стратегії залишається предметом дискусій, а саму стратегію розглядають як процес , або як результат діяльності [6]. За визначенням І. Ансоффа вважається, що стратегія «є переліком правил прийняття рішень, які організація використовує у своїй діяльності». На думку Майкла Мескона, Майкла Альберта, Франкліна Хедоурі, сьогодні в промисловості стратегічне планування стає скоріше правилом, ніж винятком. Все вище зазначене дає підстави говорити про відсутність єдиного

бачення та єдиної сталої парадигми розуміння стратегічного управління як явища, процесу, системи дій та комплексу практичних планів та заходів проте й свідчить про багатовимірність та різноплановість досліджень які були поведені науковцями і тривають і зараз.

Відповідно до існуючих визначень стратегічне планування розвитку організації виступає комплексом управлінських рішень, які визначають головні цілі, завдання та планові дії, які здатні забезпечити розвиток закладу охорони здоров'я із залученням необхідних ресурсів, прав та можливостей. Для аналізу та впровадження такого стратегічного планування часто застосовують систему збалансованих показників.

Методика впровадження стратегічного планування зорієнтована на те, що невід'ємним складником її виконання є алгоритм який передбачає формування переліку етапів, за яким буде здійснюватися таке планування та складання графіку здійснення такого планування протягом планового періоду.

Отримані наукові результати полягають у дослідженні планування стратегічного управління організаціями в сучасних умовах та обґрунтуванні порядку виконання дій при стратегічному плануванні, що включає: здійснення стратегічного аналізу визначення зовнішніх та внутрішніх факторів впливу; визначення стратегічної мети та стратегічних цілей, обґрунтуванні основних стратегічних напрямів розвитку закладу охорони здоров'я; планування та розробки стратегічних планів та бюджету, необхідного для реалізації цих стратегічних планів; формування системи моніторингу та контролю за реалізацією розроблених та прийнятих управлінських рішень відповідно до прийнятого стратегічного плану.

Ключові слова: стратегічне управління, стратегічне планування, розбудова розвитку системи управління.

Список використаних джерел

1. Пащенко, О. (2011). *Стратегічне управління розвитком підприємства. Вісник Хмельницького національного університету. № 2. С. 99-104.*
2. Скібіцький, О. (2006). *Стратегічний менеджмент. К.: Центр навчальної літератури. 312с.*
3. Шериньова, З. (2004). *Стратегічне управління. К.: КНЕУ. 699 с.*
4. Мініцберг, Г. (2008). *Зліт і падіння стратегічного планування. К.: Вид-во Олексія Капусти. 412 с.*
5. Пащенко, О. (2015). *Особливості формування конкурентних переваг підприємства: стратегічний аспект. Вісник ЖДТУ. №3. С. 94-100.*
6. Бутко, М. (2016). *Стратегічний менеджмент. К.: Центр учбової літератури. 376 с.*